

Una pel·lícula sense final

La falta de concreció ha acompanyat sempre el projecte. Amb el PSPV en plena davallada, el PP tenia guanyades, gairebé sense fer campanya, les eleccions municipals i autonòmiques del 1995. Però els populars anaven a les urnes amb un candidat nou a Alacant, l'encara alcalde avui dia, Luis Díaz Alperi, enfront d'un dels pocs dirigents socialistes que semblava consolidat, Ángel Luna. Potser per això Díaz Alperi necessitava un plus. Una nit de precampanya, però, un grup d'alts càrrecs del PP, entre els quals hi havia Díaz Alperi, plasmaren de seguida en un tovalló de paper el que havia de ser la gran proposta electoral d'aquells comicis a la ciutat d'Alacant, adoptada també de seguida, és clar, per Zaplana com un compromís més de la seua cursa cap al Govern valencià.

Deu anys més tard, la Generalitat, pràcticament l'única promotora del projecte, ha invertit molts diners en un complex que molt poca gent coneix en profunditat i la viabilitat de la qual desperta nombrosos dubtes. Sí que se n'han fet, però, presentacions i festes per donar a conèixer la idea que, des del 1998, ha costat als valencians uns 1,4 milions d'euros. El que havia de ser "el major referent audiovisual d'Europa", en paraules de Zaplana, es va presentar el 22 de juliol del 1998 al port d'Alacant, tres anys després que el PP llançara la idea a la precampanya de les municipals del 1995. Encara no se sabia en què es convertiria. I més, tenint en compte, com ha quedat explicat, que la idea va sorgir en una cafeteria. En principi, la idea es basava en un parc temàtic, però amb l'experiència de Terra Mítica, a poc a poc es va buscar una reorientació de la iniciativa. El 25 de febrer del 2000 el projecte va tornar a presentar-se, i amb la cara professional del projecte, el director de cinema valencià Luis García Berlanga. Aleshores, el nom canvià i va passar a anomenar-se Ciutat del Cine. El 19 de juliol del 2001, sis anys després d'utilitzar la idea com a reclam electoral, l'expresident Zaplana i l'alcalde Alperi van posar la primera pedra de les obres en presència de l'aleshores presidenta de l'Acadèmia del Cinema, Marisa Paredes. La quarta presentació es va fer a Madrid, el 27 de juny del 2002, en un acte dirigit aquesta vegada a professionals del sector. Tanmateix, en

El president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, entre Luis García Berlanga i Luis Díaz Alperi, alcalde d'Alacant, durant una de les seues visites a la ciutat de la Llum, en la passada campanya electoral.

La Ciutat de la Llum no brilla. És un gran plató de cinema que Eduardo Zaplana llegà a Alacant, que s'havia d'inaugurar el 2003 però que encara no s'ha acabat. Al rerefons, les lluites del PP valencià.

últim extrem la festa fou una barreja entre la crònica rosa i un acte del PP. Hi assistiren Miguel Bosé, Verónica Forqué, Amalia Gadé, Carlos Larranaga, Silvia Marsó, Antonio Resines, Pepe Sancho, però també l'esposa de l'aleshores president del Govern, Ana Botella, al costat del seu gendre, Alejandro Agag. Per a l'ocasió es va recuperar el nom de Ciutat de la Llum.

Des d'aleshores, les obres han continuat sense que la societat valenciana

conega realment el projecte. Fins i tot s'ha negat l'entrada al recinte en diverses ocasions a membres de l'oposició.

Amb tot això, en què consisteix la Ciutat de la Llum? Segons la pàgina web, el projecte té deu estudis, dos de grans dimensions (de 2.400 metres quadrats) i vuit més de 1.700. S'alça als terrenys d'Aigua Amarga, ubicats a set quilòmetres de la ciutat d'Alacant. 22 hectàrees de terreny on s'ubiquen sales de maquillatge, perruqueria, oficines de producció i magatzems. S'hi han previst tallers d'efectes especials i manteniment de càmeres, zones per a fer-hi decorats, a més de llocs per guardar vestuari, mobiliari o aparells d'il·luminació. L'obra inclou, fins fa poc, un centre de formació audiovisual, un gran tanc d'aigua i una piscina climatitzada per a les escenes aquàtiques.

Un projecte rendible? Malgrat que el líder dels zaplanistes, Joaquín Ripoll, també s'ha queixat públicament pel retall del projecte, la balança es decanta per aquesta decisió. I és que cal fer una ullada al que està passant a altres països per preveure la rendibilitat econòmica

del projecte. De fet, a la zona d'Ouarzate, al Marroc, Dino de Laurentis ha inaugurat un dels estudis més grans del món amb la participació del gegant cinematogràfic Cinecittà de Roma. També a Londres es preveu el rodatge de grans produccions d'aquest tipus. La mateixa Generalitat, per no agreujar la guerra amb els zaplanistes, ha justificat el retall per la manca de permisos. De fet, el conseller d'Economia, Gerardo Camps, va afirmar a principi d'any que la zona destinada als rodatges aquàtics podria no fer-se en cas que el Govern estatal no donara les llicències, ja que aquest tipus de platós tenen una incidència directa a la costa. Però el cas és que a Londres ja s'ha construït una infraestructura similar. Els estudis Pine-wood ho han fet realitat i s'han avançat

Eduardo Zaplana,
impulsor del projecte.

Canvi de cinta

Amb l'arribada de Francesc Camps a la presidència de la Generalitat ha variat el projecte que va preveure en el seu moment Zaplana. I així, la Ciutat de la Llum s'ha convertit en un front més dins la batalla interna del PP al País Valencià. De fet, el juliol del 2004, Camps va donar un colp de mà a la cúpula directiva del complex i va destituir quasi tots els consellers adscrits a l'òrbita de Zaplana; en total, catorze de vint-i-un. A més, la Generalitat es va convertir en l'únic accionista a través de la Societat de Projectes Temàtics de la Comunitat Valenciana (SPTCV), després de comprar el xicotet percentatge del 0,2% de les accions que estaven en mans fins a aquell moment de Producciones Aguamarga, l'empresa presidida per Luis García Berlanga. Aquest va deixar de ser el president per ocupar un càrrec honorífic. I amb ell van eixir del consell d'administració el vicepresident, Joaquín Domènech, aposta personal de Zaplana, José Antonio Sainz de Vicuna, José Luis Olaizola, José Miguel Ferrándiz i Ángel Ramón Salas, entre d'altres. El delegat del Consell a Alacant, José Marín; el director general d'Indústria, José Monzonís, i altres alts càrrecs de la Generalitat, com ara Cristina Serrano i José Manuel Uncío, també van ser rellevats, de la mateixa manera que el director general de Relacions Institucionals, Aurelio García Sola i Arriaga, que procedia de Vía Digital i que va ser col·locat directament per Zaplana. Camps obvià, fins i tot, les crítiques del president de la Diputació, Joaquín Ripoll, que va votar contra la decisió a la reunió del consell d'administració. El cap del Consell situà al capdavant del projecte Luis Lobón, vicepresident de SPTCV, amb la consigna d'aturar la sagnia econòmica.

Amb aquest colp de timó, el Consell es va plantejar, fins i tot, reduir el projecte per retallar despeses, un dels objectius principals del govern de Camps després de fer comptes i veure que en la Ciutat de la Llum ja s'havien invertit més de 240 milions d'euros sense cap tipus de resultat. Només l'anterior director de Relacions Institucionals, el mencionat García Sola, tenia un sou de 120.000 euros l'any, quasi el doble que el president de la Generalitat. El descontrol econòmic, el protagonisme de García de Sola i la manca de gestió van provocar la destitució de l'antic responsable del projecte. Així, mentre la primera fase de les obres és a punt de concloure, quasi tres anys després de la data prevista, el Consell es planteja no construir el plató aquàtic i l'escola de cinema previstos en una segona etapa.

al que havia de ser el gran reclam de les instal·lacions alacantines. En tot cas, tant els estudis de Cinecittà a Roma com els Mediterranean Film Studios a Malta també disposen de centres de filmació per a escenes d'aigua.

Els darrers dies, Camps ha pres una altra decisió en la direcció de mantenir el futur control del projecte. La Generalitat ha situat com a nou responsable de la Ciutat de la Llum l'exregidor alacantí José María Rodríguez Galant, un home de la plena confiança de l'alcalde Díaz Alperi, un dels grans suports del cap del Consell a les comarques alacantines i enfrontat amb Ripoll. Rodríguez Galant ha estat dos anys esperant destinació política després de deixar l'Ajuntament per ordre directa de Zaplana, decisió que l'ha situat, gairebé des d'un primer moment, a les files dels partidaris del president de la Generalitat. Això ha generat una enorme polèmica després que el jutge imputara el nou director de la Ciutat de la Llum en l'escàndol econòmic de Mercalicante, l'empresa mixta participada per l'Ajuntament d'Alacant on es va descobrir un forat econòmic superior als sis milions d'euros en el mandat anterior. L'exregidor Rodríguez Galant, representant d'una nova generació d'una de les famílies més tradicionals de la dreta alacantina, era membre del consell d'administració i de la comissió executiva de Mercalicante.

El que sí que està més que clar, malgrat les darreres gestions del president Camps a Miami per tractar de dur produccions a la Ciutat de la Llum, és que el retard de les obres és molt important, i que segurament fins al 2006 no podran acollir el rodatge d'una pel·lícula comercial. El mateix alcalde d'Alacant, Luis Díaz Alperi, ha reconegut que aquesta situació ha fet perdre a Alacant el rodatge d'*Alatriste*. La setmana passada, el conseller Gerardo Camps fins i tot parlà a les Corts d'una tercera fase, però no va precisar cap a on anirà la ini-

A la Ciutat de la Llum no es podrà rodar una pel·lícula comercial fins a l'any 2006

ciativa, tot i que el responsable de les finances públiques és el president de la Societat Projectes Temàtics de la Comunitat Valenciana, la mercantil pública mitjançant la qual el Consell gestiona la seua participació a la Ciutat de la Llum.

Cal tenir en compte també el vessant social. El projecte ha enfrontat l'administració amb els veïns de la zona. Setanta residents d'Aigua Amarga s'han quedat sense casa i encara no se'ls ha tornat l'habitatge que els corresponia. Ja han sorgit —ara que la primera fase sembla prop de posar-se en marxa— veus que fan sonar l'alarma sobre l'especulació urbanística que envoltarà el projecte.

De fet, el preu de metre quadrat de sòl no urbanitzable a la rodalia de la Ciutat de la Llum s'ha multiplicat per quatre en molt poc temps. Si bé fa dos anys es pagava a 18 euros, avui no es pot comprar per menys de 72. Les recomanacions de la Generalitat prèvies a la redacció del nou pla general d'ordenació urbana d'Alacant marquen clarament que la ciutat ha de créixer cap al sud. I és en aquesta direcció que s'estan produint els principals moviments de compra i venda de terrenys, especialment a la serra del Porquet, una gran zona encara sense urbanitzar pròxima al mar que limita, entre altres indrets, amb la Ciutat de la Llum o amb la seu de l'Oficina d'Harmonització del Mercat Interior, que depèn de la Unió Europea. Al paratge del Porquet es van reservar terrenys, en un primer document del nou pla general, per al tercer hospital d'Alacant, però aquesta previsió també va desaparèixer un temps després.

L'obertura de la primera fase de la Ciutat de la Llum i la incertesa que ha provocat la falta de coneixement del document del planejament general que l'alcalde Alperi guarda amb pany i forrellat estan multiplicant les operacions de canvi de titularitat de les parcel·les i l'obtenció de quantioses plusvàlues a la serra del Porquet.

De totes aquestes operacions urbanístiques, els més perjudicats, i de bon tros, són els veïns, que encara no tenen l'habitatge que van perdre fa més de cinc anys i que, sense voler, s'han convertit en els protagonistes d'una pel·lícula que fins ara pareix, en lloc d'una comèdia, una mala producció de por.

A. V. Santamaria

La sinya

F. Marc Álvaro

A l'estiu tota cuca viu

És una gran idea. És tan bona que sembla estrany que no s'hagués realitzat abans. Els tres partits que ara governen la Generalitat han decidit tirar endavant una Universitat Progressista d'Estiu de Catalunya (UPEC), que se celebrarà entre l'11 i el 16 de juliol. Cal celebrar aquest projecte per tres motius de pes: a) el pensament progressista no té encara prou espais d'expressió a Catalunya i mereix tot el suport oficial davant el terrible ascendent d'ideologies tan dissolvents com la liberal, la democristiana, o la conservadora, per no dir la nacionalista, mare de tots els mals; b) els independentistes (no nacionalistes, segons ells mateixos) d'ERC necessiten amb urgència un reciclatge que els atorgui el certificat d'esquerranosos de debò, que expedeixen el PSC i ICV; c) el doctor Vicenç Navarro (gendre d'una senyora sueca, entre d'altres mèrits) té dret a un bon premi de consolació com és el rectorat de la nova UPEC, atès que, tot i haver treballat esforçadament pel "canvi", no va ser cridat a ocupar el silló de conseller de Sanitat ni cap altre.

Vicenç Navarro, rector de la nova universitat.

Aquesta nova universitat compta amb un consell rector de gran renom, on trobem figures tan compromeses amb les causes del progrés mundial com l'escriptor José Saramago, la cantant Marina Rossell, l'actor de telesèries Jordi Dauder, la directora de l'anomenada Biblioteca Nacional, Rosa Regàs, el cantautor Paco Ibáñez, el paleontòleg Eudald Carbonell, i l'actor (en altres èpoques Manelic) Enric Majó. Hi és també el conseller Huguet. El pluralisme d'aquest nucli és fóra de tota discussió.

Els progressistes (de la bona fe dels quals ningú no en dubta) tenen el just privilegi d'anunciar el món un espai acadèmic monocolor, per contribuir lliurement "al desenvolupament de la cultura democràtica d'esquerra". Deixem de banda el petit detall que, en alguns casos, "democràtica d'esquerra" seria un oxímoron. Però, més enllà de menudalles, preval la mirada neta i el gest ple d'amor dels companys i companyes progressistes. Com diu el periodista progressista Enric Sopena, "crec que el progressisme permet ser veraç". Vet aquí la raó profunda de tot plegat. Ja se sap que la resta de mortals (els no progressistes, s'entén) són uns mentiders sistemàtics, a més de ser susceptibles de poder ser catalogats sempre com a "fatxes".

Oblidava un detall important: Els actes de la nova UPEC es faran al Centre de Cultura Contemporània, organisme oficial depenent de la Diputació de Barcelona, institució presidida per aquest progressista exemplar que respon al nom de Celestino Corbacho.